

• TIỂU THUYẾT CÔNG GIÁO

QUỶ XUNG TỘI

Kỳ 53

MA VĂN LIÊU

Cuộc đối đầu không khoan nhượng giữa linh mục và pháp sư, phần 4 kỳ 53.

Vết thương ở chân làm cha sở Luca rất đau nhức, cơn đói, cơn khát lẫn cơn buồn ngủ cũng thi nhau hành hạ ngài.

Nhờ quen sông giả điên và chịu đựng gian khó hằng ngày, nên cha sở Luca vượt qua tất cả một cách dễ dàng cho nên hai phụ nữ không nhận ra ngài đang nén đau nén mệt bằng gương mặt lúc nào cũng trầm tĩnh, thái độ ôn hòa, cử chỉ nho nhã; thêm một điều nữa, nhờ quen tiếp xúc với người bán hàng nghèo khó nên ngài cũng không ngần ngại làm lùi đi theo sau hai phụ nữ, chen chúc, len lách vào chợ đông người, để sau đó đến ngôi cùng mọi người chân quê mộc mạc – người Việt xen lẫn người Miên- ở một sạp bán bún nước lèo và cùng húp súp với họ một cách ngon lành những tô bún nước lèo bình dân giá rẻ..

Trong khi cha sở Luca và hai phụ nữ đang ăn, có một người đàn bà tuổi khoảng 50, gầy đét, đen mốc nhưng nhanh nhẹn... cũng sà vào ngồi chen giữa ba người vừa ăn vừa bắt chuyện làm quen với hai phụ nữ. Người đàn bà ấy tự giới thiệu là Tư Sạch làm nghề buôn võng bán sang Campuchia kiếm lời.

Dần dần hai phụ nữ và bà Tư Sạch trở nên thân thiện để trao đổi trò chuyện với nhau như những người đã quen biết từ lâu. Cũng bởi vì vậy, chị Hải và chị Hương không chăm chú vào việc ăn sáng nữa mà chỉ chăm chú nghe chuyện và nói chuyện với người đàn bà không rõ tung tích kia.

Cha sở Luca ăn xong đã lâu, nhưng vẫn cứ kiên nhẫn ngồi chờ đợi hai phụ nữ. Trong những trường hợp này, nhiều người chắc chắn sẽ căn cứ hay hỏi thúc, nhưng cha sở thì không, ngài bình tĩnh chờ đợi và trong khi chờ đợi, ngài tìm cho mình một công việc, đó là quan sát, xem xét thật kỹ bà Tư Sạch, vì ngài cho rằng, không có việc gì xảy ra mà không có nguyên do; thật vậy, nóng nảy, hấp tấp, vội vàng không bao giờ sánh bằng bình tĩnh, kiên nhẫn và chờ đợi... nhất là lúc này, cô Bảy luôn giám sát hết mọi ngôn ngữ, cử chỉ lẫn hành động của ba người trên đường đến với cô Sáu, chị của cô ta, vậy thì không có gì xảy ra mà không có nguyên do. Khi chưa biết năng lực của đối phương thì bình tĩnh, kiên nhẫn và chờ đợi là chiến thuật hay nhất –tự giấu mình vào bóng tối- để đẩy họ vào thế nóng nảy mà lộ tẩy chân tướng –tức đẩy họ ra ánh sáng-

Ăn xong, mới chợt nhận ra mình vô ý để cha sở chờ quá lâu, hai phụ nữ ngượng “đến chín cả người” không dám nhìn cha sở Luca; biết ý họ, ngài vừa cười tủm tỉm vừa lấy tiền ra trả cho bà bán bún nước lèo rồi cùng với họ rời sạp bún, bà Tư Sạch cũng vội húp nhanh tô bún, trả tiền, rồi quàng quả đi theo bèn gót làm như quỵên luyến với ba người lắm vậy. Thật vậy! Hai phụ nữ làm gì bà Tư Sạch cũng góp ý, ba người nói gì bà cũng nháy mắt góp lời... y như bà ta là người thân của họ. Hai phụ nữ mua ít quà cho cô Sáu, bà cũng khuyên cũng can cũng xúi cốt sao cho có lợi cho ba người. Thấy vui vui, hai phụ nữ cũng dễ dàng trò chuyện, trao đổi và nói cười tíu tít vui vẻ chớ không thắc mắc.

Trẻ em mau kết bạn với nhau do bản năng thích chơi đùa, phụ nữ dễ bắt chuyện với nhau do bản năng hóng chuyện và háu chuyện... lại nữa, tuy câu nói: “Đàn ông nông cạn biển khơi, đàn bà sâu sắc thể coi đặng trần” (ý mỉa mai rằng đàn ông nông nổi gì thì trí của họ cũng rộng như biển, phụ nữ sâu sắc mấy thì trí của họ cũng lớn chỉ bằng cái khay đựng trầu) không hoàn toàn

đúng, nhưng ở trường hợp này thật tức cười, vừa mới thoát ra khỏi một vụ “trúng” thuốc mê còn chưa tỉnh hẳn, hai phụ nữ đã tiếp tục mắt cảnh giác, tin cái bà gầy đét, đen nhẻm, leo mép với đôi mắt láo liêng, môi mỏng dính, lạ hơn nữa là từ đầu đến tận cuối cứ bám theo họ nói cười thơn thớt chẳng rõ ý đồ hay mục tiêu mục đích gì. Nhiều lần cha sở Luca nhìn hai phụ nữ mà bất giác mỉm cười cho cái bản năng “vô ưu hưởng thái bình”, cho bản năng dễ trò chuyện của phụ nữ. Bà Tư Sạch nói chuyện khéo đến nỗi hai phụ nữ cứ cười, hai phụ nữ càng cười bà ta càng nói già.

Cha sở Luca ghé một tiệm bán hàng đa dụng, mua bông, băng, dầu nóng khuynh diệp để rửa và băng lại vết thương; ngài cũng ghé vào một tiệm tạp hóa mua vài món gì mà các phụ nữ không rõ... trong khi hai phụ nữ dè dặt không dám hỏi thì bà Tư Sạch hỏi liên tục và còn bày tỏ ý kiến này nọ, cha sở Luca không tỏ ra khó chịu, ngài cứ ôn tồn vui vẻ. Sau đó cả ba người, dĩ nhiên luôn có bà Tư Sạch luôn bám theo, rời khỏi khu chợ ồn ào, náo nhiệt và hơi dơ bẩn để nhanh chân đến thẳng nhà cô Sáu.

Hai phụ nữ và bà Tư Sạch đi trước, cha sở Luca đi phía sau cách xa họ một khoảng cách ước chừng hơn kém mười bước chân, nghĩa là đủ để cha sở có thể quan sát người đàn bà lạ có vẻ “*thấy người sang bắt quàng làm họ*” này xem có gì bất thường... Tuy theo dõi khá kỹ, vậy mà có những lúc bà ta đột nhiên biến mất khỏi tầm nhìn của cha sở Luca trong vài mươi giây rồi xuất hiện trở lại, vui vẻ nói cười; thật lòng cha sở Luca cũng không biết có phải mắt mình bị hoa lên bởi không ngủ trọn đêm, hay bởi ở chỗ đông người và chen chúc hỗn loạn, người này vụt đi qua, người kia vụt đi lại cắt ngang giữa ngài và ba người phụ nữ, nhưng nếu mắt ngài bị che khuất tầm nhìn trong giây lát bởi “ai” đó thì thật là dễ sợ!

Vật vả một lúc lâu, cha sở Luca và hai phụ nữ mới ra đến đầu khu chợ để đi đến đường cái.

Đến đường cái, cha sở Luca và hai phụ nữ -luôn có bà Tư Sạch kiên trì và chăm chỉ “hộ tống”- đi chưa hết một dãy phố bỗng chạm trán một đám đông vây quanh một cô gái trẻ đang nằm lăn ra đường và vật vã khóc lóc thảm thiết bằng một giọng khàn đặc có lẽ do khóc quá nhiều. Hai phụ nữ ghé sát vào xem trong khi cha sở Luca chỉ đứng xa xa.

Vài phút sau, chị Hải trở lại thưa với cha sở Luca:

- *Cô gái trộm trộm 20 tuổi, có chồng và một đứa con 5 tháng tuổi, chồng cô ta vừa tử trận ở chiến trường thuộc vùng I chiến thuật, nay đứa con nhỏ lại lâm trọng bệnh sắp chết mà không có tiền lo thuốc thang, cô ta tuyệt vọng đòi tự tử...*

Chị Hương và bà Tư Sạch cũng trở lại với cha sở Luca vừa xác nhận vừa kể thêm tình tiết. Cha sở Luca trầm ngâm giây lát rồi lấy trong mình ra một số tiền trao chị Hải:

- *Cô Hải biểu cho cô ấy số tiền này... xem có giúp cô vượt qua được chăng...*

Thấy một người đàn ông đáng đường bệ ẫn sau lớp áo nông dân lại vừa hào hiệp, đám đông tụ tập ra hai bên mở lối cho cô gái nhìn thấy vị ân nhân của mình. Chị Hải trao tiền và nói với cô gái trẻ:

- *Em cầm số tiền này về lo cho con ngay đi!* –chỉ vào cha sở Luca, chị Hải giới thiệu- *Ông cha sở kia cho em đó!* -chỉ vào nắm tiền giấy mà cô gái đang mừng rỡ nắm chặt trong tay, chị Hải đùa tếu chút- *Nè! Coi vậy chứ... bộn tiền đó nghe!*

Cô gái ngưng khóc, nhìn cha sở Luca trân trối với niềm vui lẫn sự bàng hoàng khi tay cô đang nắm được một số tiền khá lớn. Phải! Một tô bún to ở đây vào lúc này giá 5 cái (50 xu), 10 tô bún giá 5 đồng, 100 tô bún giá 50 đồng, cha sở Luca cho những 70 đồng giá trị hơn cả một gánh bún và gần bằng số tiền lương chồng cô lãnh được hàng tháng.

Đứng phất dậy trong nỗi vui mừng, cô gái trẻ lại quỳ ngay xuống đất hướng về cha sở Luca. cô lạy ngài như tể sao.

- *Con cảm ơn ông cố! Con đội ơn ông cố...*

Nhìn số tiền trên tay cùng với những lời xì xầm bàn tán của những người vây quanh như muốn

chia vui, cô gái tỏ ra hết sức bàng hoàng, xúc động và biết ơn. Bỗng cô chạy ngay lại bên cha sở Luca, nắm lấy tay ngài lôi đi;

- Ông có ơi! Ông có làm ơn rửa tội cho con của con! Nó cần được rửa tội! Con muốn nó được rửa tội để lỡ nó không qua khỏi... chồng con chỉ trời trăn với con có bấy nhiêu thôi...

Cha sở Luca tỏ vẻ rất ngạc nhiên, nhìn cô gái một lúc, ngài trở lại trạng thái điềm tĩnh cổ hữu, trả lời:

- Được! Được mà! Con của con đang ở đâu?

Giống như bị điểm đúng huyết, cha sở Luca tỏ vẻ hăng hái và dậm bước đi. Cô gái trẻ thấy không cần phải nắm tay cha sở lôi đi nữa, nên vội vã đi nhanh như chạy về hướng khu dân cư đông đúc với nhiều dãy nhà lụp xụp; thỉnh thoảng cô gái ngoái cổ nhìn lại ra hiệu cho cha sở Luca cứ theo hướng cô mà đi.

Theo sau cha sở Luca là một dây chuỗi người gồm có chị Hương và chị Hải, bà Tư Sạch và gần mười người hiếu kỳ bám đuôi để xem cho biết “ông cha đạo Chúa” rửa tội như thế nào.

Đoàn người lúp xúp đi như chạy ma-ra-tông (marathon: đi nhanh) rượt đuổi theo cô gái trẻ, vì cô vừa đi nhanh vừa đi loanh quanh qua nhiều ngõ ngách của khu dân cư đông đúc, cho nên đi được một lúc, cha sở bị lùi lại giữa đoàn... rồi cuối đoàn... với cái chân bị thương đang bắt đầu có dấu hiệu sưng tấy, lắm lúc cha phải đi khập khễnh để mặc chị Hương chị Hải và bà Tư Sạch vượt lên trước rượt đuổi theo cho kịp cô gái.

Đoàn người đi đến đâu, chó sủa âm vang đến đó. Với tiếng chân chạy rầm rập cộng thêm với tiếng sủa âm vang do bắt chước nhau của toàn thể các con chó trong khu dân cư, đã khuấy động và lôi hết mọi người trong các căn nhà trong khu dân cư đổ hết ra cửa, ra cổng, ra sân, ra đường để xem rồi ới hỏi đoàn người “chuyện gì vậy?”, “chuyện gì xảy ra vậy?”... Hình như có ai đó trong số những người hiếu kỳ bám gót theo cha sở Luca đã trả lời cho những người bên đường rằng “đi xem ông cha rửa tội”, thế là vang lên và chuyền miệng nhau những câu -vì nghe không rõ- bị “tam sao thất bản” thành những câu vô nghĩa nghe rất buồn cười: “đi xem ông cha sửa tội”, “đi xem ông cha dũa tội”... từ những câu nói xộc xệch ấy cộng vào với cảnh tượng một cô gái trẻ tuy quần áo xộc xệch đến để lộ ra những phần thân thể gợi cảm, tóc tai rối bù nhưng không giấu được khuôn mặt đẹp náo nùng, hót hải chạy thoảng qua ở phía trước, đoàn người tất tả đuổi theo ở phía sau, bọc hậu lại còn có cả một người đàn ông có dáng dấp quý phái và oai vệ nhưng đi khập khễnh rất khó nhọc lắm lúc nhăn mặt vì đau đớn... thế là những câu nói xộc xệch vô nghĩa trên dần được sáng tác ngay tại chỗ thành những câu chuyện tình lâm ly bi đát không thể tưởng.

Qua nhiều ngõ ngách từ rộng đến hẹp dần, mọi người càng đi sâu vào lòng khu dân cư sầm uất nhưng nhiều ngõ ngách như lạc vào bát quái trận đồ không lối ra; trong một ngã ba nọ chị Hương thấy bóng cô gái ở đầu này liền đâm đầu chạy theo, cùng lúc đó chị Hải lại thấy bóng cô gái ở đầu kia liền phóng tới, trong khi đó bà Tư Sạch trở ngược lại chỉ cho đoàn người còn lại rằng cô gái chạy về hướng khác nữa... trong tích tắc, đoàn người bị xé ra làm ba, nếu không nói là làm bốn, vì cha sở Luca bị bỏ rơi một mình.

Biết mình đã trúng kế độc của cô gái, cha sở Luca dừng chân; tuy nhiên ngài cũng nhận ra ngay rằng, nhờ chân đau mà ngài không bị tiến sâu vào thế bị lừa ấy. Người dân bu quanh hỏi có sự, cha sở Luca tóm tắt tình hình rồi hỏi mọi người hướng trở về chợ Xà Tón. Có một người tình nguyện dẫn ngài đi về chợ.

Trở về chợ với sự giúp đỡ của người dân, cha sở Luca đứng ở bên đường dưới một gốc cây sung cổ thụ phủ bóng mát; ngài đứng đó để chờ đợi với hy vọng chị Hải và chị Hương cũng sẽ lạnh trí trở lại chợ như ngài.

...

Khoảng 5g chiều chị Hải tìm thấy cha sở Luca đang đứng đợi dưới gốc cây sung bên đường

sau khi đã tìm kiếm chị Hương khắp nơi. Cha sở Luca vẫn điềm tĩnh nói:

- *Không sao! Rồi cô Hương cũng sẽ tìm thấy chúng ta nếu chúng ta đừng rời khỏi đây.*

Quả nhiên, cha sở Luca nói không sai, gần 6g chiều, chị Hương vui mừng tìm thấy cha sở và chị Hải.

Cả ba người đi tìm thức ăn. Tuy là chợ, nhưng vì tình trạng thiết quân lực (giới nghiêm theo lệnh của quân đội) từ 7 giờ tối đến 5 giờ sáng, cho nên chẳng ai bán thức ăn vào ban đêm. Chị Hải đi một lúc trở lại với một mớ khoai lang và khoai mì nấu chín (luộc).

Cả ba người tìm được một hành lang sạch sẽ của một tiệm buôn để trú đêm cho qua giờ thiết quân lực.

Hai phụ nữ có vẻ chưa hết sợ hãi vì cả hai đã nhận ra muru ma chước quỷ của cô gái trẻ. Chị Hải nói:

- *Thưa cha, con nhìn theo cô ấy và chạy theo, nhưng cùng lúc càng thấy cô ta cố tình lẫn trốn. Nhưng vì cô ta trẻ khỏe hơn cho nên nhanh nhẹn và biến mất trong nháy mắt.*

Chị Hương cũng tóm tắt:

- *Con chạy theo cô ấy vì cô ấy ngoắc con. Có lúc con gần đuổi kịp và tiến gần sát bên... nhưng rồi không biết vì lý do gì, cô ta biến mất, nhìn lại con không còn thấy chị Hải, bà Tư Sạch hay bất cứ ai khác nữa.*

Cha sở Luca thấy không thể tiếp tục che giấu những gì vẫn còn có thể sẽ xảy ra trong chuyến đi đến với cô Sáu, cho nên ngài nói với hai phụ nữ:

- *Ngay từ trước khi đi, bằng kinh nghiệm, tôi đã linh cảm chuyến đi này không đơn giản và không dễ dàng. Thật đúng như tôi linh cảm! Chuyến xe bị quấy phá cho đến tận cùng bằng những trò trẻ con (1); tiếp đến ông chủ tiệm nước người Tàu nhất quyết ngăn không cho chúng ta đến với cô Sáu và buộc chúng ta phải quay về nhà bằng những muru chước vụn vặt; ngày hôm nay thì cô gái trẻ cố tình lừa cho chúng ta trễ thêm một ngày nữa. Ngày mai có thể sẽ còn bị quấy phá cách nào đó mà chúng ta không làm sao đoán trước để đề phòng. Nhưng tôi khuyên hai cô đừng sợ! Có 3 điều để chúng ta can đảm và mạnh mẽ: Một là, việc chúng ta đi tìm một linh hồn về cho Chúa là việc của các nhà truyền giáo, việc truyền giáo là bổn phận của mọi Kitô hữu, và việc truyền giáo nào cũng có Chúa đồng hành, chúng ta không được phép trở về nhà khi chưa đến được với cô Sáu. Hai là, ma quỷ chỉ quấy phá chút ít nơi thể xác chúng ta chứ không làm hại được chúng ta vì Chúa không cho phép chúng làm điều đó. Thứ ba, chúng ta cứ mặc cô Bảy và đồng bọn quấy nhiễu, vì chúng ta tin rằng không việc truyền giáo đích thực nào mà không “gieo trong lệ sầu”, hề truyền giáo là gian khó. Không có nhà truyền giáo nào đi trên thảm đỏ.*

Vì quá mệt, nên ba người thiếp đi lúc nào không hay biết dù chẳng có giường mềm chiếu gối hay thậm chí chỉ một tấm trải để ngả lưng; tất cả mới chỉ dựa lưng vào mảng tường vôi của ngôi nhà tiệm buôn là ngủ như những trẻ thơ.

Vào khoảng 2 hay 3 giờ sáng, cha sở Luca bỗng giật mình tỉnh giấc (2) vì tai ngài bỗng dung nghe có tiếng chân người bước sột soạt trên lá cây sao (3). Cha sở Luca không cử động, ngài giữ yên tư thế để chỉ mở hé đôi mắt để dò xét xem động tĩnh. Qua đôi mắt khẽ hé mở, cha sở Luca phát hiện bóng đen gầy gò và nhỏ thó của bà Tư Sạch đang từ xa bước từng bước chân rón rén đi tới chỗ ba người bằng một dáng vẻ thận trọng trông rất khả nghi; cái cách thập thò cứ đi được vài ba bước lại nấp vào thân cây sao, cứ tiến được vài ba mét lại thậm thụt đứng lên ngồi xuống... tổ giác bà ta không phải là người từ chiều đến giờ mệt mỏi đi tìm ba người –mà tại sao lại phải đi tìm?- bây giờ tìm thấy thì vui mừng chạy ào đến “nhập bọn” mới phải... Không! Chắc chắn bà ta đã biết rất rõ chỗ trú ẩn của ba người từ lâu rồi cho nên không có vẻ gì vui mừng hay ngạc nhiên. Cha sở Luca còn ngỡ với tình trạng thiết quân lực ở một vùng quân sự (4), đâu đâu cũng có lính tráng canh gác rất nghiêm ngặt, hơi động là súng nổ liên thanh, thì bà Tư Sạch bằng cách nào

để có thể đi giữa chợ khuya mà không bị quát hỏi rồi lãnh vài viên đạn ghim vào đầu.

Bà Tư Sạch đến gần hơn, ngỡ chẳng ai hay biết, cho nên bà ta đến sát từng người, nhìn mặt xem ngủ hay thức...

(còn tiếp)

(1) Biết rõ cô Bảy và âm binh thân tướng của cô ta lúc nào cũng bám sát ba người không rời, cho nên cha sở Luca nhân tiện nói với hai phụ nữ, cũng nói cho tất cả bọn họ nghe luôn bằng một giọng giống như chỉ trích họ, cảnh cáo họ, dạy họ... luôn một thể.

(2) Thông thường người lớn hoặc trẻ em thông minh đều rất nhạy tỉnh giấc trong lúc ngủ. Cha sở Luca đã cao tuổi (ngoài 60) ngủ ít, nên ngài lại càng nhạy tỉnh giấc hơn nhiều.

(3) Loại cây cho gỗ quý dùng để đóng xuống, ghe, tàu... vì càng ngâm nước lâu gỗ sao càng bền chắc. Lá của cây sao hơi to, dày, cứng, cho nên khi rụng thành lá khô, bị giẫm chân lên lá khô của sao phát ra tiếng sột soạt rất lớn.

(4) Thiết quân lực là khoảng thời gian không ai được phép ra đường; nếu trái lệnh, lính gác có quyền bắn chết mà không bị truy tố.